

A fertőzés terjed – rettegj, Baranyatenyere

A nap már órák óta lekúszott a hajdanán égszínkében pompázó horizontról, és vele eltűnt a világosság is. Az éjszaka hűvös csendjét csak a sarki kocsmából kiszűrődő, tíz főből álló kórus által előadott népdal hamiskás csengése törte meg. Az ivó örök törzsvendégein kívül Baranyatenyere összes lakója mély álomba szenderült már, hogy reggel mindenki újult erővel vethesse magát a kimerítő mezőgazdasági munkálatok elvégzésébe.

– Emberek, egy mézes körtére mindenki a vendégem! A cocám ma ikreket ellett, ezt meg kell ünnepelni! – kiáltott harsányan Kővágó Sanyi, a falu legmegtermettebb embere, miután belépett a zajos borozóba, és odaballagott a barátaihoz.

Az összes vendég a hátsó teremben vigadott, de a rendelés bőven elhallatszott a pultig is. Kázmér, a kocsmáros boldogan töltötte ki a kért italokat, annak dacára, hogy Sanyin kívül – aki melleleg két liter pálinkáig még csak meg se szédül – az összes vendég közelített a sárga föld felé. A nagyra nőtt férfi a pulthoz sétált, és elvitte a csurig töltött poharakat szomjazó barátainak, hogy koccinthassanak a malacokra. Úgy is lett, és a tizből három jó kedélyű ember azon nyomban útjára is engedte a kis Vukot, aminek következtében a padló csakugyan fürgén – bár lábak nélkül – rókatanya lett.

Az imént említett, színesen ásító urak egy időre ki is szálltak a társasági életből, azt a néhány nyögést és hörgést leszámítva, amivel kisebb-nagyobb időközönként emelték az est színvonalát. A maradék hat részeg falusi az idei gyümölcstermésről beszélgetett Sanyival, aki ezt galád módon félbeszakítva elindult, hogy töltsön magába még némi szeszt, mert bizony rossz dolog egyedül józannak lenni egy baráti társaságban.

Sanyi már a második korsó törkölyt itta, amikor benyitott a kocsmába egy csapzott öregúr, és sántítva vonszolta görnyedt testét a hátsó terem felé. Ruha gyanánt valami szakadt szürke rongyot csavart a derekára, vézna felsőtestét pedig a rászáradt vérfoltokon kívül nem borította semmi. Az arcán lévő hét bőrretegéből legalább öt lehámlott már, beesett, barna szemének a fehérje pedig vérerektől vöröslött. A kocsmáros hangosan jó estét kívánt az ápolatlan jövevénynek, de az még csak egy biccentésnyi válaszra se méltatta őt. Benyitott a többiekhez, majd az ajtót gondosan becsukta maga után.

- Te ismered az öreget? – kérdezte a kocsmáros Sanyit.
- Még sose láttam.
- Ha már nem köszön, legalább ihatna valamit, vagy repül.

Sanyi elégedetten elvigyorodott. Imádott rendet tenni házirend – mindig a tulaj kedélyállapotától függő – szabályait áthágó vendégek között, még akkor is, ha az illető(k) teljesen részeg(ek), vagy netán túlkoros(ak), mint ez a mostani delikvens. Már éppen indult volna, hogy elvégezze ezt a nemes feladatot, amikor fájdalmas üvöltést hallott a hátsó teremből. Gyorsan ott is termett, de elképedt a látványtól, ami elé tárult: az eddig állni sem tudó, részeg férfiak most mindnyájan talpon voltak, és felé vonszolták különösen elernyedtestüket, ugyanazzal a furcsán sántító mozgással, ahogy az öreg ismeretlen is tette azt az

imént. Mielőtt még Sanyi egy szót is szólhatott volna, az egyikük fejbe vágta egy sörösüveggel, és az ütéstől ájultan esett össze.

- A mocskos kurva zombi anyákat, ti szemétláda férgek! – üvöltött Kázmér a dühtől megrészegülve, és elsütötte a lefűrészelt csövű sörétes puskáját.

A lövés három öntudatát vesztett embert is leterített, köztük az idegen öreget is. A kocsmáros szaporán újratöltött, néhány lépésnyivel közelebb rohant a célpontokhoz, az egyiküknek a fejére célzott, és lőtt. A találat pontos volt, az áldozat teste – akár egy zsák krumpli – a földre zuhant, miközben apró, véres csont- és agydarabkák repkedtek mindenfelé.

Kázmér a többi hatot is hasonló szakértelemmel ártalmatlanította, majd kivonszolta a szobából Sanyit, aki még mindig ájultan hevert a küszöbön. Hideg borogatást tett nagydarab barátja vérző fejére, és ezt már kevésbé magabiztosan tette, a mészárláshoz jobban értett a gyógyításnál.

Sanyi lassanként kezdett magához térni.

- Mégis mi történt velem, Kázmér? – kérdezte a kocsmárostól.

Amikor válaszolt volna, hirtelenjében valaki berúgta a bejárati ajtót, és ezzel egy időben a hátsó terem ajtaját is kinyitották. Sanyi szeme kikerekedett a meglepettségtől – rengeteg, a nemrég érkezett öregemberhez hasonló szerzetet látott –, de mielőtt még hangot adhatott volna az érzéseinek, egy balta átszakította a koponyáját. A kocsmáros hasonló sorsra jutott...